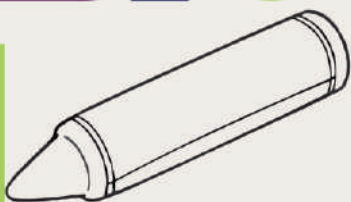

"IBA NA DAMI NG KILIG KO RITO, BES!"

- Kaklase ng kapatid ko

**ANG
PAG-IBIG
NI
CRAYON**

SECOND EDITION

PAM CASTRO

**Mga Papuri/Komento para sa
“Ang Pag-ibig ni Crayon”**

“Iba na ang dami ng kilig ko rito, bes!”

- Kaklase ng kapatid ko

“Nasa’n na next chapter?”

- Estudyante ko dati

“Hoy, ano na? Nasa’n na ang susunod na
kabanata? Anong petsa na?”

- Tropa kong hindi makapaghintay

Ang Pag-ibig ni Crayon

Philippine Copyright © 2023 by Pam Castro

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher or author. The exception would be in the case of brief quotations embodied in articles or reviews and pages where permission is specifically granted by the publisher or author.

Disclaimer: This is a work of fiction. Names, characters, businesses, places, events and incidents are either the products of the author's imagination or used in a fictitious manner. Any resemblance to actual persons, living or dead, or actual events is purely coincidental. The author acknowledges the trademark status and trademark owners of some products referenced in this work.

Published by HS Grafik Print

Pasig City, Philippines 1611

Telfax: +63 2 77483551 | Mobile Number: +63 905 2160836

Email: paperkatbooks@gmail.com

Website: www.paperkatbooks.com

Printed in the Philippines

Cover design by Kath C. Eustaquio-Derla

Inside layout by Pamela Castro

Editing by Anne Lugtu

Proofreading by Adee Caluag, Bea Dawal, Berlin Domingo, Genna Estrabon, and Jill Barcelona-Suzuki

Castro, Pam

Ang pag-ibig ni Crayon / Pam Castro. -- Second edition. -- Pasig City :

HS Grafik Print, 2023, c2023.

pages ; cm.

ISBN 978-621-487-002-8 (Mobi/Kindle)

ISBN 978-621-487-003-5 (Paperback)

ISBN 978-621-487-004-2 (PDF read-only)

1. Romance fiction, Filipino 2. Love – Fiction.

I. Title.

**ANG
PAG-IBIG
NI
CRAYON**

PAM
CASTRO

Pag-aalay

Ito ay alay sa aking pinakamalupit na kalaban at
kritiko—ang sarili ko.

Ito ang patunay na kaya mong magsimula at
magtapos ng isang magandang kwento.

TABLE OF CONTENTS

7	Kabanata 1: Nakaw
15	Kabanata 2: Most Embarrassing Moment
21	Kabanata 3: Girlfriend
25	Kabanata 4: Basag
29	Kabanata 5: Craytom
33	Kabanata 6: CX in the House
37	Kabanata 7: Batchmate Lang
41	Kabanata 8: Ambush
45	Kabanata 9: College Camp
51	Kabanata 10: Sea Urchin
55	Kabanata 11: ‘Yung Huling Falling Star
59	Kabanata 12: Blacklisted
63	Kabanata 13: Venz
69	Kabanata 14: CK
73	Kabanata 15: Mr. and Mrs. Dela Merced
77	Kabanata 16: Muntik Na
81	Kabanata 17: Inlabeled
85	Kabanata 18: Crayon ni Atom

91	Kabanata 19: Atom vs. CX
97	Kabanata 20: Stars
101	Kabanata 21: Atom's Best Girlfriend
107	Kabanata 22: Selos
113	Kabanata 23: Namamatay sa Inggit
119	Kabanata 24: Scrapbook
125	Kabanata 25: Special Dinner
129	Kabanata 26: Tiwala
133	Kabanata 27: Championship
137	Kabanata 28: Katangahan
141	Kabanata 29: Cool Off
145	Kabanata 30: Isang Halik
149	Kabanata 31: Kakayanin
155	Kabanata 32: Mrs. Ganzon
159	Kabanata 33: Freedom
165	Kabanata 34: Aminan
171	Kabanata 35: Sem Break
179	Kabanata 36: Fucked-up Mistakes
185	Kabanata 37: CX's Best Girl
191	Kabanata 38: Araw Parangal
195	Finale: Ang Pag-ibig ni Crayon
199	Epilogue
209	Pasasalamat
216	Ang May Katha

KABANATA 1

Nakaw

P*ukang ama! Ang lakas ng ulan. Bakit ba kung kailan magugunaw na ang mundo, 'tsaka lang magsususpindi ng klase?*

“Cray, ano na?”

“Ano’ng ‘ano na’? Umuwi ka na kaya,” sagot ko.

‘Yan si Agnes, best friend ko. Kanina pa kami nakatayo rito sa waiting shed pero hindi pa rin siya umaalis.

“Agnes, ‘wag mo nang hintaying lumubog sa baha ‘yong kotse mo. Ayos lang ako. Kaya kong umuwi.”

“Thahatid na kasi kita,” pagpupumilit pa niya.

“Para ano? Para patayin ako ng ate mo? ‘Wag na,” wika ko.

Patuloy pa rin ang paglakas ng ulan, kasabay ng pagka-bad trip ko. Una sa lahat, siguradong lubog na sa baha ang bahay namin. Pangalawa, ayaw umalis ni Agnes. At pangatlo, natatanaw ko si Jose Antonio Dela Merced na papunta sa kinatatayuan namin. Lalo tuloy lumakas ang hangin.

“Hey, girls! Ba’t ‘di pa kayo umuuwi?” *Kahit kailan talaga ang tanga nitong magtanong.*

“Ito kasing si Cray eh. Lubog na nga sa baha ang buong Metro Manila, ayaw pang magpahatid sa‘kin,” wagas na sagot ni Agnes.

Ang Pag-ibig ni Crayon

“Marunong akong lumangoy,” sabat ko naman.

“Eh baka kasi gusto ng kaibigan mo na ako ang maghatid sa kanya.”

Wow. Signal number 5 na ba?

Tinignan ako ni Agnes sabay ngiti nang nakakaloko. *Patay. Eto na.*

“On the way nga pala bahay ni Atom sa inyo,” sabi ni Agnes. Ngumiti pa ulit siya na tila ba nahanap na niya ang gamot sa cancer.

“Okay lang naman sa akin na ihatid ‘yang kaibigan mo eh. Basta ba she asks nicely.” Kumindat pa ang mokong. *Peste.*

Buti na lang at may humintong jeep sa harap namin. Sumakay na lang ako kahit hindi ko nakita ‘yong karatula.

“Una na ‘ko, Agnes,” dali-dali kong sabi sabay sampa sa jeep. *Salamat naman.*

Biglang may sumigaw. “Manong, saglet!”

Laking gulat ko nang sumunod sa akin si Atom, at talagang tumabi pa sa akin.

“Hi, kaibigan ni Agnes,” tila nang-aasar niyang sabi.

Hindi na lang ako sumagot. Pakiramdam ko kasi ‘pag sumagot ako, aatakihin na ako sa inis. Kinalkal ko na lang sa bag ‘yong wallet ko para magbayad ng pamasaha. Noong magbabayad na ako, bigla niyang inihambalang ‘yong braso niya sa harap ko.

“Ako na magbabayad. Baka sabihin mo hindi ako gentleman,” sambit niya.

At siya nga ang nagbayad ng pamasaha ko.

Eh ano namang pakialam niya sa sasabihin ko?

May pakialam ba siya sa opinyon ng kabit na sino?

Okay. Baka sabihin ninyo bater ako.

Let me tell you something about Jose Antonio ‘Atom’ Dela Merced.

Ang Pag-ibig ni Crayon

Siya lang naman ang leader ng mga presko sa college namin. Palibhasa ay captain siya ng football team at laging nananalo sa mga pageant na pakulo ng student council kaya naman ‘full package’ kumbaga. At dahil siya lang ang gising noong nagsabog ang Diyos ng perfection, dean’s lister din siya. Mayaman. Gwapo raw. Matalino. *Eh ‘di siya na.*

Siya rin ang dahilan kung bakit isa lang ang kaibigan ko.

“Malimit ka lang ba talagang magsalita? ‘Di ako sanay na nagko-commute nang walang kausap eh,” sabi niya.

“Eh ‘di kausapin mo ‘yong ibang pasahero.”

“Marunong ka naman palang magsalita eh. ‘Di ka naman bad breath. Ba’t mo ‘ko sina-silent treatment?”

“Kasi hindi kita kilala at hindi tayo close kaya. ‘Wag kang FC.”

“Ano’ng ‘FC’? Flag ceremony?”

Dios mio. Dean’s lister ba talaga ‘to?

“Para po!” sigaw ko.

Ayoko sanang mag-commute nang matagal, pero dahil mas ayaw kong kausap si Atom, bumaba na ako sa sakayan papuntang Pasig. Sumugod ako sa ulan. Mas mabuti na ‘to kaysa makasama ‘yong signal number 5 na ‘yon.

“Hoy, ano ba! ‘Wag ka ngang magpaulan!” sigaw ng isang pamilyar na boses. Paglingon ko, nakita ko na naman si Atom. Tumatakbo siya papunta sa akin na may dalang payong. Hinatak niya ako pasukob sa payong niya. Lalo pang lumakas ang ulan.

Grabe. Salamat, ah!

“Ba’t ka ba sunod nang sunod sa ‘kin?” bulalas ko.

“Ba’t ka sumisigaw?”

“Eh sunod ka nang sunod eh!” sigaw ko ulit.

Sa gitna ng pagtatalo namin ay biglang may dumaan na ruma-

Ang Pag-ibig ni Crayon

ragasang jeep na naging dahilan para maligo kaming dalawa ni Atom sa shower ng baha. *Pambihira.*

“Pucha! ‘Di mo ba nakitang may tao rito?!” sigaw ni Atom.

In fairness, ngayon ko lang siya narinig na nagmura. Galit na galit siya. Natakot tuloy ako bigla.

Tumingin siya sa akin. “Okay ka lang?”

“O-oo.” *Pukang ama, natameme ako.*

Kinunot ni Atom ang noo siya sabay tanaw sa mga sasakyang papunta sa direksiyon namin.

“You know what, mag-taxi na lang tayo,” sabi niya.

“Sira ulo ka ba? Taxi mula Manila hanggang Pasig? Wala akong pera,” sagot ko sabay irap.

Ngumiti ulit siya, pero kitang-kita sa mga mata niya na kinukutya niya ako. “Sinabi ko bang ikaw ang magbabayad?”

Bago pa man ako makapagsalita ulit, hinatak na ako ni Atom papunta sa sidewalk. Sobrang traffic, pero pagkatapos ng ilang minuto ay may huminto nang taxi sa harap namin. Binuksan ni Atom ang pinto. “Sakay na,” wika niya, sabay hila sa akin.

At dahil wala na akong nagawa, sumakay na lang ako. Bumabagyo pero full blast ang aircon ni Manong. *O4.*

“Pasig lang ho,” sabi ni Atom sa tsuper.

Medyo nagulat ako noong hindi nagsalita si Manong Taxi Driver. Tumango lang siya at dumiretso sa pagmamaneho. Normally kasi ‘pag ganito ang panahon, nagiging reklamador lahat ng mga tao.

Nag-concentrate na lang ako sa pagyakap sa sarili ko dahil sa sobrang lamig. Maya-maya lang, biglang naghubad ng jacket si Atom at isinuot ito sa akin.

“Ang tapang-tapang mo tapos lamig lang pala tatalo sa ‘yo,” sabi niya habang nakangiti.

Ang Pag-ibig ni Crayon

Sa tinagal-tagal ng panahong lagi kong nakikita si Atom ay ngayon ko lang siya nakitang nakangiti nang sincere.

“Wag ka nang mag-offer ng jacket kung aasarin mo lang ako,” sabi ko sabay tanggal sa jacket na pilit naman niyang ibinalik.

“Wag ka ngang maarte dyan. Nagmamagandang-loob na nga ako eh,” wika niya sa boses na may ngitngit.

“Pati ba pagbayad mo ng pamasahé ko, isusumbat mo rin sa ‘kin?’”

“Ba’t ba galit na galit ka sa ‘kin?’”

“Dahil ikaw si Jose Antonio Dela Merced!”

Nagulat siya sa sinabi ko. Maging ako ay nagulat din.

Shit. Ba’t ko sinabi nang buo ‘yong pangalan niya?

“O, bakit ka namumula?”

Kung tumalon na lang kaya ako palabas ng taxi na ‘to? “Dahil asar na asar ako ngayon,” sagot ko.

“Teka, parang pamilyar—”

Hindi na naituloy ni Atom ang sasabihin niya dahil biglang pumreno si Manong. Sa sobrang lakas ng pagkakapreno, nauntog ako sa likod ng driver’s seat, pati si Atom sa passenger seat.

“Ano hong nangyari?” tanong ni Atom sa driver.

“Pasensiya na po. May bigla kasing tumawid eh.”

Kahit na nagkabukol ako, pasalamat ko na rin na biglang may tumawid. Dahil kung wala, mahabang usapan na naman ang magaganap sa amin ni Atom na ayoko talagang kausapin.

Natahimik kami pagkatapos noon. Next thing I know, nasa Pasig na kami.

“Manong, d’yan na lang ho sa may fast food.”

Huminto ang taxi. Bumaba na kami ni Atom. Buti na lang at wala nang ulan pero makulimlim pa rin. Bago maglakad papunta sa sakayan pauwi sa amin, hinubad ko ang jacket ni Atom at binalik ito sa kanya.

Ang Pag-ibig ni Crayon

“Salamat,” sabi ko, sabay alis.

“Huy, saglit lang.”

“Ano? Sisingilin mo ‘ko sa binayad mo sa taxi?”

“Grabe ka naman. Hindi, ‘no. Gusto lang naman kitang yayain na kumain eh. Gutom na kasi ako.”

Bago pa man ako makasagot, biglang tumunog nang pagkalakas-lakas ang tiyan ko. *Pukang ama. Nakakabiya. Tumawa naman si Atom. Bwiset talaga!*

“Tara na. Libre ko ulit.” Hinila ako ni Atom papasok sa kainan. Wala na akong palag. “Upo ka na. Ako na mag-o-order.”

Naghanap naman ako ng seat para sa ‘ming dalawa. Sa totoo lang, hindi ko rin alam kung bakit ba ako sumasama sa mayabang na si Atom. Ayoko na rin mag-isip. Maaasar lang ako sa sarili ko.

Pagbalik ni Atom, nagulat ako sa dami ng dala niya.

“Birthday mo?” tanong ko.

Tumawa siya. “Sabi ko naman sa ‘yo gutom ako.” Lahat ata ng laman ng menu, kinuha niya at naka-large lahat. *Wagas.*

“Ano pang tinutunga-tunganga mo d’yan? Kain na,” sabi nya.

The whole time, pinanood ko lang kung gaano katakaw si Atom. Grabe pala siya kumain—parang construction worker. Hindi tuloy ako makakain nang maayos.

Pagkatapos niyang kumain, nag-relax na siya. Ako naman kunwari busy pa sa pagkain pero ang totoo, busog na busog na ako. Inilabas niya ang cell phone niya at nagsimulang mag-text. Pagkatapos, pinanood niya lang ako kumain.

“Ang hinhin mo namang kumain. Kaya ang payat-payat mo eh.”

“Pake mo?”

“Ang sungit mo. Meron ka ba?”

“Again, pake mo?”

Ang Pag-ibig ni Crayon

“Ang bagal mo eh. Gusto ko nang umuwi,” sabi nya.

Biglang tumayo si Atom at pumunta sa counter. Pagbalik niya, may dala siyang plastic bag at sinimulang ibalot ang pagkain ko. Pagkatapos, hinila niya ako palabas ng fast food.

“Aray naman! Ba’t ba kailangan mo akong hilahin?” *Makabila parang wala nang bukas.*

“Sakay na,” sabi naman ni Atom na parang hindi ako narinig. Pagtingin ko sa harapan namin, may isang pulang kotse. Hindi lang pala kotse kundi sports car. Nanlaki ang mga mata ko. Pumunta naman si Atom sa driver’s seat. Tulala pa rin ako. ‘Di ko akalain na ganito siya kayaman.

“Ang bagal naman,” sabi nya.

Leche. Reklamador. “Wag na. Malapit na naman ang sakayan dito papunta sa amin. Salamat na lang sa libre.”

Nagsimula na akong maglakad papunta sa sakayan. Next thing I know, may humihila na naman sa braso ko.

“Ihahatid kita sa inyo.”

“Wag na. Sasakay na lang ako ng jeep.”

Hindi ko alam kung bakit ako tumatanggi. Ang ganda kaya ng sasakyan ni Atom, pero ewan. ‘Di ako komportable.

“Pag hindi ka pumayag na magpahatid, hahalikan kita.”

Sus. Nakakatakot naman. Inirapan ko siya. Imbis na tumulad sa ibang mga babaeng nauuto niya at biglang mamumula at susunod sa gusto niya, tinanggal ko ang pagkakahahawak niya sa akin at patuloy na naglakad. Hindi na siya sumunod.

Nakarating naman ako nang matiwasay sa sakayan. Ang daming tao. *Bad trip naman! Mabibirapan na naman akong makauwi nito.* Nagbabanta na naman ang langit. Ang malas talaga ‘pag umaatake parang piranha—sabay-sabay.

Ang Pag-ibig ni Crayon

Habang nag-aabang ako ng jeep, biglang sumulpot na naman si Atom sa tabi ko. Isa pang bad trip.

“Yong pagkain mo nakalimutan mo,” sabay abot sa akin ng plastic bag galing sa fast-food kung saan kami kumain kanina. Akala ko mamimilit na naman siya.

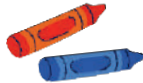
“Salamat,” sabi ko sabay tanggap ng plastic bag.

Hindi ko pa man nailalayo ang kamay ko, hinawakan na ito ni Atom at hinila. Sa sobrang lakas ng puwersa, napayakap ako sa kanya.

Next thing I know, Jose Antonio Dela Merced is stealing my first kiss.

At dito nagsimulang lalong gumulo nang bonggang-bongga ang buhay ni Crayon Venice Medina.

Ako 'yon.

KABANATA 2

Most
Embarrassing
Moment

May chocolate sa upuan ko na may kasamang dilaw na crayon. Sa crayon may sticky note na “SUNSHINE” ang nakasulat.

“May nagpapabigay,” comment ng isa kong kaklase.

“Sino?”

“Si—” Hindi na niya natapos ‘yong sagot niya dahil biglang pumasok ang terror naming prof sa Comparative Vertebrate Anatomy. Natahimik ang lahat. Hindi na rin kami nakapag-usap ng kaklase ko.

“Who can tell me the origin, insertion, and action of the *latissimus dorsi* muscle of the cat?”

As usual, walang nagsalita. Hindi na rin nagtiyagang magtanong ang prof namin. Nagsimula na siyang magdiscuss ng lesson habang nakatulala ang lahat. Nakatitig naman ako sa chocolate na may kasamang crayon. Hindi ko malaman kung nang-aasar lang ba ‘yong

Ang Pag-ibig ni Crayon

nagpadala nito o ano. Overall, wala naman talaga akong pake.

Nag-ring ang bell. Lumayas ang prof namin. Isa-isa namang naglabasan ang mga kaklase ko. Iniwan ko naman sa upuan ko ang mahiwagang chocolate.

Paglabas ko ng classroom, sinundan ako ng kaklase kong nakausap ko bago dumating ang prof namin.

“Crayon, naiwan mo,” sabi niya, sabay abot sa ‘kin ng chocolate.

“Actually, iniwan ko talaga.”

“Pinabibigay ‘yan ni Atom.”

Natameme ako. Nilagay ng kaklase ko sa kamay ko ang chocolate at biglang umalis.

Ba’t ‘di ko naisip ‘yon?

“Cray, kain na tayo,” yaya ni Agnes habang papalapit sa akin. “Ano ‘yan?” pansin niya sa hawak ko. Reflex reaction—itinago ko sa bag ko ang chocolate. “Wala. Tara, kain na tayo.”

Kahit kailan siguro hindi na ako masasanay sa dami ng tao sa building namin. Halu-halo kasi sa isang college ang BS Math, BS Biology, BS Chemistry, BS Psychology, BS Microbiology, at BS Applied Physics. Nagugulantang ako tuwing break time sa dami ng tao.

“Musta Compa?” tanong ni Agnes na halatang gusto lang magsimula ng conversation.

“Ayos lang,” kubit-balikat ko namang sagot.

“Kumusta naman kayo ni Atom?”

Napatingin na lang ako sa kanya. *Ano kayang konek ng Compa sa mayabang na si Atom?* “Ang bano mo talaga magsimula ng pag-uusapan.”

Tumawa na lang si Agnes. Sanay na siya sa pagiging brutally honest at indifferent ko.

Ang Pag-ibig ni Crayon

“Tinatanong ko lang naman, dahil simula noong hinatid ka niya pauwi, lagi ka na niyang tinatanong sa akin.”

Magkaklase sina Atom at Agnes. Iba kasi ang section ko. Malamang lagi silang nakakapag-usap.

“Naghahanap lang ‘yon ng maaasar niya,” sagot ko. “Sawa na sigurong mang-bully sa klase ninyo.”

For the record, pagkatapos akong halikan ni Atom, binalik ko sa kanya ang plastic bag ng pagkain, sabay talikod. Sumakay ako sa unang jeep na dumaan sa harap namin. Kung hindi ko ginawa ‘yon, malamang nasapak ko nang wala sa oras si Atom sa harap ng buong Pasig. At alam ng Diyos na noong mga oras na ‘yon, wala akong ibang gustong gawin kundi bangasan sa mukha ‘yong feelingerong ‘yon.

Pagdating namin ni Agnes sa café, parang delubyo sa dami ng mga tao, tulad ng inaasahan ko. At sa gitna ng delubyong ‘yon, nakatayo si Atom. Nakatingin siya sa amin ni Agnes.

Kinilabutan ako. Nakangiti kasi siya. *Ugh.*

“Hi, Agnes,” malakas na bati niya sa kasama ko. Hindi man lang niya ako tinignan. *Bwiset talaga.* “Eto na nga pala ‘yong notes na hini-ram ko sa ‘yo. Salamat, ah. Ang laking tulong.”

“No problem,” sagot naman ni Agnes. “Kakain pa lang kami ni Cray. Gusto mo sumama?”

“Ay, kasama mo pala si Cray.”

Cray? So nickname basis na kami ngayon?

Natawa na lang si Agnes. *As if naman katawa-tawa ‘yong sinabi ni Atom.*

“Ikaw talaga. Wala ka nang ibang ginawa kundi asarin si Cray. Kumain na nga lang tayo,” sabi ni Agnes, sabay hanap ng mauupuan namin.

Naiwan kaming dalawa ni Atom. Nakatingin siya sa akin.

Ang Pag-ibig ni Crayon

“So, how do you like my little gift?” smug na tanong niya.

Sarap sipain.

“Ayon, ‘tinapon ko na. Gutom na kasi ‘yong basurahan eh, kaya pinakain ko na ‘yong little gift mo,” sagot ko, sabay sunod kay Agnes. Sumunod naman siya. Talagang tototohanin niya na sasabay siya sa amin kumain. *Bad trip lang.*

Hinila niya ang braso ko bago pa man ako makarating kay Agnes. “Hindi mo ba alam kung gaano kamahal ‘yong chocolate na ‘yon? Tapos itatapon mo lang?”

“Bakit? Sinabi ko bang ibili mo ‘ko ng mahal na chocolate? ‘Tsaka ano bang gusto mong palabasin do’n sa eksena mong ‘yon?”

Natahimik siya. Pinagtitinginan na kami sa loob ng café. Pati si Agnes naka-WTF face na.

Binitiwang niya ‘ko. Pinuntahan ko na si Agnes na halatang naguguluhan na sa lahat. Hindi na sumunod si Atom sa min. Umalis na lang bigla. *Pabiya eh.*

“What’s that about?” tanong ni Agnes.

“Wala. Kain na lang tayo. Gutom na ‘ko,” sagot ko.

Lumipas ang break nang walang ibang binanggit si Agnes kundi ang college camp. Kasali kasi siya sa isang committee sa student council na siyang nag-aayos ng nasabing event. Excited na si Agnes dahil sasama raw siya. Oo na lang ako.

“Sumama ka kaya. Masaya ‘yon. ‘Tsaka gusto mo ng adventure, ‘di ba?”

“Wag na. ‘Tsaka wala rin akong pambayad eh. Ang mahal ng registration.” *Camping lang pero PHP 3,000 ang registration? Asa.*

“I’ll pay for you.”

“Agnes, tapos na ‘tong usapan na ‘to. Hindi ako sasama.”

Ang Pag-ibig ni Crayon

Nadismaya si Agnes sa finality ng sinabi ko. Hindi na rin naman niya pinagpilitan.

Natapos ang klase nang hindi na kami ulit nagkita ni Agnes. May meeting daw kasi siya sa student council. Umuwi na lang ako dahil wala na naman akong gagawin.

Nagkakagulo ang lahat paglabas ko ng building namin. May practice kasi ang football team. Ang daming babae. Ang lakas ng tilian. *Nakakairita.*

Sa gilid ako ng field dumaan papunta sa main gate. At kung minamalas ka nga naman, tatamaan ka talaga ng pukang amang soccer ball habang naglalakad ka. Napadapa ako sa sobrang lakas ng impact. Tumilapon ang bag ko sa daanan, pati ang mga laman nito. *Grabe.* Nagdilim ang mundo ko nang ilang segundo. Bago pa man ako makatayo, naramdaman kong may umaalalay sa akin.

“Ayos ka lang?” Si Atom na naman.

“Ikaw kaya matamaan ko ng football sa ulo, ayos lang sa ‘yo?”

“Yes-or-no question lang naman ‘yong tanong ko, ang dami mo nang sinabi. Halika nga,” sabi niya, sabay buhat sa akin. May narinig akong mga side comment, pero hindi ko naintindihan.

“Atom, ibaba mo ‘ko!”

“Dadalhin kita sa bench.”

“Kaya kong maglakad! Ibaba mo nga ako!”

Hindi nakinig si Atom. Kahit wagas na kung maka-react ang mga tao sa paligid namin, patuloy pa rin siya sa paglakad papunta sa pinakamalapit na bench habang buhat ako. Pinaupo niya ako, sabay takbo pabalik kung saan ako bumagsak para kunin ang mga gamit ko. Paghawak na lang sa ulo ko ang kaya kong gawin. Pakiramdam ko magkaka-amnesia ako sa lakas ng tama.

Bumalik si Atom nang nakangiti—wagas at nakakalokong ngiti.

Ang Pag-ibig ni Crayon

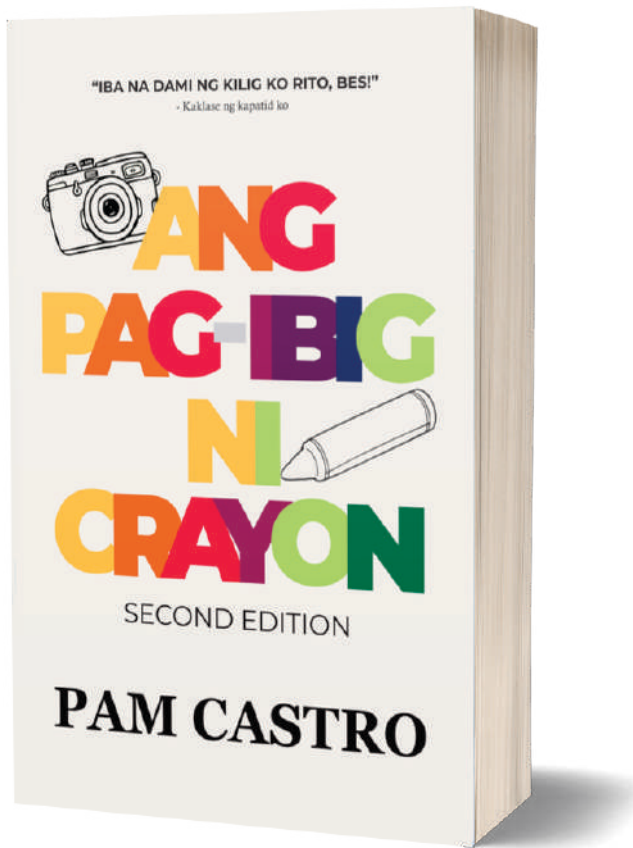
“Ano’ng nakakatawa?”

“Nagugutom pala ‘yong basurahan, ha,” nakakapanloko niyang sabi, sabay labas no’ng chocolate na may crayon at sticky note. “Eh ano ‘to?”

Basag.

Most embarrassing moment.

End of Teaser

PAPERKATBOOKS.COM